

Merhamet

– harikaufuk · 25 Aralık 2017

MERHAMET

Sinem, eskiden beri tanıdığım dünya güzeli bir arkadaşımıdır. İstanbul Hukuk Fakültesi'nde okurken benden bir sınıf gerideydi. Annelerimiz okul arkadaşlarıydı. Antalya'da Atatürk Ortaokulda okurken aynı sınırları paylaşmışlardı ve o zamandan beri birbirlerini hiç kaybetmemişlerdi. Ortaokul birinci sınıfta başlayan dostlukları evlendikleri zaman da kesintisiz sürmüştü. Ben İstanbul Hukuk Fakültesi'ni kazandığım yıl bir kamu kuruluşunda yetkili olan babamın tayini Trabzon'a çıkınca iki arkadaş ayrılmak zorunda kalmışlardı. Annemle babam Trabzon'da çok güzel çevre edinmişlerdi, emekliliklerinde de Antalya'ya dönmeyi düşünmemişlerdi. Önceleri yazdan yaza Antalya'ya gelirken anneannemden kalma ev satılınca gelmez olmuşlardı. Zaten Antalya'da da pek akrabamız kalmamıştı. Çoğu farklı nedenlerle Ankara, İstanbul, İzmir gibi büyük şehirlere yerleşmişlerdi.

Çocukluğumuz Sinem ile beraber geçmişti. Ağaç tepelerine az tırmanmamıştık. Annelerimizin muzırlıklarımızdan yaka silktikleri çok olmuştu. Ben İstanbul Hukuk Fakültesini kazandığımda Sinem'in annesi Zahide Teyze en az annem kadar sevinmişti. Ertesi yıl İstanbul Hukuk Fakültesi'ni Sinem'in ilk tercih olarak yazması da benimle beraber olmak içindi. Aynı yurttta ve aynı okulda olmanın mutluluğunu yaşamıştık. Öğrenciliğimiz sırasında birbirimize maddi ve manevi destek olmuştuk. Aramızda paranın lafı hiç geçmedi. Kimde varsa o harcardı.

Hukuk Fakültesi son sınıf öğrenci Adnan'la bakışmalarımız, bir türlü tanışmak, konuşmak için atılımda bulunmamamız Sinem'i çok üzüyordu. Bir gün bütün cesaretini toplayıp bir bahaneyle Adnan'ı benim yanıma getirmişti. Adnan da kısa sürede bana olan aşkını itiraf edince hepimiz rahat bir nefes almıştık. Uzun boylu, atletik vücutlu, kumral, ela gözlü yakışıklı bir gençti. Adnan, doğma büyüme İstanbulluydu. Babası Sağlam Tekstil Fabrikası'nın sahibiydi. Adnan'ın kendisinden dört yaş büyük olan ağabeyi Aytaç gibi tekstil mühendisi olmasını çok istemişti ama oğlu hukuk fakültesinde okumayı seçmişti. Gerçi bu saatten sonra babasına sorarsanız fabrikaya mühendis de, avukat da lazımdı. Adnan, okulu bitirir bitirmez babası ona lüks bir büro satın alıp hediye etmişti. Büronun içini döşeme zevkini de bizlere bırakmıştı. Burası bizim hukuk büromuz olacaktı. "Sinem, Adnan, Figen... Adımızın ilk harflerini alırsak S.A.F. Hukuk Bürosu..." demişti Sinem... Çok gülmüştük. "Hukuk Büromuz" sözü kulağımıza çok hoş geliyordu. Bu fikir çalışma şevkimizi kamçılıyordu. Derslerimize daha sıkı sarılmaya başlamıştık.

Sinem, çocukluğumuzdan beri çok merhametliydi; çocukları ve hayvanları da çok severdi. Onlara yapılan bir eziyete asla sessiz kalmazdı. Mazlumların savunucusuydu. Mahallemizdeki sokak hayvanlarına birlikte yiyecek götürürdük. Tabaklarımızdaki artık yemekleri, kemikleri çöpe atana kadar bir canlıyı doyurmanın mutluluğunu yaşırdık. Yurttta kaldığımız dönemde bile sokak kedilerine kısıtlı

harçlıklarıyla süt ve ekmek alırdı. Annesi astım hastası olduğu için evde hayvan beslemeleri mümkün değildi. Ne olursa olsun Sinem'in kedi sevgisi asla sönmemişti. Bazen bana "Figen'ciğim, keşke veteriner olsaydım! Böylece hayvanlarla iç içe yaşardım." derdi. Gülümserdim. "Sen de hayvan haklarını savunursun. Avukat da gerekli..." derdim.

Bu arada ben okulu bitirdiğim yılın eylülünde Adnan'la sözlenmişim. Düğün alışverişlerini Sinem ile yapıyorduk. Adnan'ın büroda işleri çoktu. Babasının çevresi geniş olduğu için kısa sürede hukuk büromuz müşterilerle dolup taşmaya başlamıştı. Kışın son derece görkemli bir düğünle evlenmiştik. İkimiz de mutluluktan uçuyorduk.

Sinem son yılı yurttan bensez geçirdi ama hafta sonlarında mangala davet ediyorduk onu... Bizi rahatsız edeceğini düşünerek çoğu zaman teklifimizi kabul etmiyordu. Adnan'la beraber kaldığı öğrenci yurduna giderek onu zorla evci çıkarıyorduk. Son model bir araba almıştık. Arabanın kuyruğunu doğrultma bahanesiyle bol bol gezdiriyorduk onu...

Sinem okulu bitirince Antalya'ya döndü. Yaz aylarında biz de Antalya'da tatil yapıyorduk, en azından Sinem'i görebiliyorduk. Sinem de Antalya'nın güzel bir yerinde büro açmıştı. Davaları oldukça fazlaydı. Çok başarılı bir avukat olmuştu. Bir tapu işlemindeki anlaşmazlık için bürosuna gelen Abidin Korkmaz ile aralarında elektriklenme başlamıştı. Abidin Bey'in kibarlığı Sinem'i çok etkilemişti. Büroya her gün güzel çiçekler, buketler, sepetler yolluyordu. Sinem'in doğum günü için düzenlediği sürpriz parti dillerdeydi hala... Deniz kıyısındaki muhteşem villanın havuz başında olmuştu parti... Canlı müzik de vardı. O gün Sinem'e evlenme teklif etmişti. Aldığı pırlanta yüzüğün güzelliği bazı davetlileri oldukça kıskandırmıştı. Derya adlı bir arkadaşı Sinem'in kulağına eğilmiş ve şöyle demişti:

-Seni annen kadir gecesi doğurmuş. Harika bir evlilik yapacaksın. Seni çok kıskanıyorum inan ki...

Sinem gülümsemişti:

-"Gelin binmiş deveye, gör kısmeti nereye?" derler bizde... Kısmete ve kadere inanıyorum. Allah, hakkımızda hayırlısını nasip etsin. Herkesin gönlünün muradını da versin. Kıskanma, Allah belki de sana belki de bunun gibi bir kader yazmıştır. Bilinmez ki!

-Keşke... Sinem'ciğim bir sorsan Abidin Bey'e, başka kardeşi filan yok muymuş?

Kızlar gülüştüler. Pek çoğu da Derya kadar açık sözlü değillerdi ama hal ve hareketlerinden Sinem'i kıskandıkları belliydi. Sinem ise mutlu olmayı düşünüyordu sadece... Başkalarını kıskandırmak gibi basitlikleri hiçbir zaman olmamıştı. Sonuçta herkes kendi kaderini yaşayacaktı. Annesi Zahide Teyze her zaman şöyle derdi: "Yazgıya bozgu olmaz." Bu sözünü çocukluğumuzdan beri anlattığı güzel bir masalı hatırlatırdı.

Genç çiftler o günden sonra artık resmen nişanlı oldukları için daha çok beraber olmaya, evlilik hayalleri kurmaya başlamışlardı. Abidin Korkmaz için para el kirydi. Harcamadıktan sonra ne işe yarardı ki! Her gece farklı bir lokantada yemektedirler. Peçetesinin altında ufak tefek mücevherler, orkideler, güller, sadece kendileri için çalan kemancılar...

Sinem çok mutluydu. Nişanlısıyla aralarında hiçbir problem yoktu. Abidin Bey'in de kendisi gibi ince zevkleri vardı. Resim sergilerine, tiyatrolara, klasik müzik konserlerine birlikte ve istekle gidiyorlardı. Abidin Korkmaz; ressamı, müzisyenleri, bestecileri çok iyi tanıyordu. Çalan bir parçanın hangi bestecinin hangi eseri olduğunu anında söylüyordu. Abidin Bey'in bu yönlerini keşfettikçe Sinem'in ona olan hayranlığı artıyordu. Sinem, Abidin ile sözlendikleri gece arkadaşı Derya'nın kulağına eğilip fısıldadığı sözlere hak veriyordu.

O yaz yine tatil için Antalya'ya gitmiştik. Sinem, bizi en güzel yerlere götürmüş ve harcama yapmamıza izin vermemiştir. Tabiri caizse elimizi cebimize attırmamıştır. Artık tatilimizin son günlerindeydik. İki haftayı Sinem ile geçirmiştik. Adnan'ın Alanya tarafında bir askerlik arkadaşı vardı. Deniz kıyısında ufak bir balıkçı lokantası işletiyordu. "Bana uğramadan mı gideceksiniz?" diye çok sitem etmişti. Cumartesi sabah uçağıyla Antalya'dan İstanbul'a dönecektik. Yani buradaki son günümüzdü. Adnan da askerlik arkadaşıyla birlikte vakit geçirmek istiyordu. Cuma akşamı için yemeğe ısrarla Sinem ile nişanlısını da getirmemizi istemiştir. Alanya'ya sabahdan gideceğimiz için Sinem'e ve nişanlısına yeri tarif ettik. Onlar sabahdan gelebileceklerdi çünkü Sinem'in büroda bir iş görüşmesi vardı. Abidin Bey'in de çok önemli bir ihaleye katılması gerekiyordu. Akşam yedide balıkçı lokantasında buluşmaya karar vermiştik.

İş görüşmesi uzadığı için ancak yedide gelebileceğini telefonla bildirdi Sinem. Nişanlısı ise saat altıda geldi çünkü Konya'da bir ihaleye katılmıştı. Konya'dan direk olarak Alanya'ya geçmişti. Bu arada ihaleyi kazandığı için oldukça neşeliydi.

Masamız tam deniz kıyısında idi. Çok güzel hazırlanmıştı. Kar gibi bembeyaz masa örtüsü, pırl pırl bardaklar, tabaklar ile temizlik abidesi gibiydi. Sinem'i beklerken aperatiflerden atıştırmaya, soğuk içeceklerimizden yudumlamaya başlamıştık. Yediye doğru Sinem de geldi. Balıklarımızı seçtik. Daha yeni tutulmuş, canlı canlı balıklardı. Roka salatası, çoban salata, soslu patates kızartması ve kalamar sofradaki yerini alan yiyeceklerdendi. Yoğurtlu semizotu ise Sinem'in vazgeçilmezlerindendi. Son derece keyifli bir yemektir. Aşka gelip şarkılara, türkülere yelken açmıştık.

Gecenin ilerleyen saatlerinde birkaç kedi masamızın etrafında gezinmeye başlamıştı. Sinem ile ben tabağıımızdaki balık kafalarını ve yemediğimiz kısımları kedilere verdikçe kedilerin sayısı arttı. Sinem çok keyifliydi, masadaki ekmeklerden, balıklardan onlar yedikçe mutlu oluyordu. Tam o esnada Sinem'in nişanlısı bir bardak buzlu suyu kedilerin üzerine boca ediverdi. O anda Sinem haykırdı:

-Ne yapıyorsun Abidin?

Abidin içkinin de tesiriyle:

-Ne yaptım ki?

-Daha ne yapacaksın Allah aşkına! Baksana, hayvancıklar tittir titriyorlar. Sayende hasta olacaklar!

-Alt tarafı kedi canım... Ne olacak ki? Bilmez misin kediler yedi canlı derler. Bir şey olmaz onlara...

-Onların da canı var! Senin üstüne buz gibi suyu boca etseler hoşuna gider miydi?

-Kedi bunlar... Hayvan yani, insan değil! Nasıl insanla hayvanı bir tutarsın Sinem?

-Abidin, ben insanla hayvanı bir tutmuyorum. Hepimizin ortak yönü canlı olmamız. Hiçbir canlıya eziyet edilmemeli. Bu dünya sadece bize ait değil. Bizim yaşama hakkımız olduğu kadar hayvanların da yaşama hakları var.

-Madem öyle, ben bir bardak buzlu su daha dökeceğim kedilerin üstüne! Kedi avukatı sen de...

Abidin Bey, içkinin de tesiriyle iyice saçmalamaya başlamıştı. Özür dilesse veya bu su dökme işinden vaz geçmiş olsaydı iş bu kadar büyümeyecekti. Masada buz gibi bir hava esmeye başlamıştı. Tatlı başlayan yemek acı sonlanacak gibiydi.

Sinem'in gözleri dolu dolu olmuştu ve sinirden alt dudağı da titremeye başlamıştı. Yavaşça kulağına eğilerek fısıltı halinde:

-Daha fazla kalamayacağım. Bu adama bir saniye daha katlanamam. Abidin'in böyle bir adam olduğunu bilseydim nişanlanmak bir tarafa selam bile vermezdim buna... Tavrım size değil, biliyorsunuz. Kusura bakmayın lütfen, ben gidiyorum. Sizi de yarın annem kahvaltıya bekliyor biliyorsunuz. Unutmayın. Yarın bu olayın kritiğini yaparız birlikte... Şimdilik sana ve Adnan'a iyi geceler diliyorum. Sen Adnan'a özürlerimi söylersin.

Masanın üzerine bıraktığı arabasının anahtarını ve çantasını alarak sessizce masayı terk etti. Abidin Korkmaz, ne olduğunu anlayamamıştı.

-Lavaboya mı gitti Sinem?

-Hayır, eve gitti. Hayvanlara yaptığınız eziyetlere katlanamadı.

-Sebebu bu mu? İnanmıyorum, kedilere birkaç bardak su döktüğüm için olamaz! Bu mendebur kedilere iki bardak su döktüm diye beni bırakamaz.

Abidin Korkmaz, sendeleyerek masadan kalktı. Kedilere birer tekme savurdu. Hayvanlar bağışarak kaçıştılar. Abidin söylenmeye devam ediyordu.

-Sizi mendebur kediler sizi! Hep sizin yüzünüzden...

Tekrar masaya döndü, sandalyeye yığılırcasına oturdu. Öfkesi hala dinmemişti. İçimden “İyi ki Sinem gitti, yoksa bu sahnelere hiç katlanamazdı.” diyordum. Tekmeler yüzünden kedilerden birinin ağız kanıyordu. Ona su içiren Adnan da iyice gerilmişti. Diřlerini ve yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Bayramlık ağızını bir açarsa hakkımızda hiç hayırlı olmazdı. Adnan’ın kulağına eğildim. Fısıldadım.

-Sakin ol canım... Yarınki gazetelerde üçüncü sayfa haberi olmayalım bari tam da giderayak...

Sonra herkesin duyacağı şekilde sesimi yükselttim.

-Adnan’cığım, çok geç oldu. Artık otelimize dönelim. Sabah kahvaltısına Sinem’in annesine söz verdik. Yarına İstanbul yolcusuyuz.

Masadan kalktığımızda Adnan asker arkadaşıyla vedalaşırken ben de Abidin Bey’e son sözümü söyledim.

-Biliyor musunuz Sinem hayvanları çok sever. Onlara yapılacak en ufak eziyete asla katlanamaz. Annesi astım hastası olmasa evi kedilerle köpeklerle doldurur. Çok merhametlidir. Demek yeterince tanıyamamışsınız onu... Çok yazık! İyi ki řu son yaptıklarınızı görmedi. Hayvanları tekmelediğini görseydi çıldırırdı. Unutmayın adam olmak sanattır. Para ile adam olunmuyor. Bir daha görüşmemek üzere ne haliniz varsa görün.

Abidin Bey, olup bitene inanamıyordu. Tam da evlilik hazırlıkları içindeyken, düğüne birkaç ay kala ayrılacaklarına ihtimal veremiyordu. Ertesi günün sabahı Sinem’in evine önce çiçek yolladı, biz kahvaltıda ydık o sıra... Sinem’e son olayları anlatmadık. Ama annesine her şeyi anlattım.

Kadıncağız:

-Kızım, verilmiş sadakamız varmış. “Her işte bir hayır vardır.” derler. Bu tatsız olay kızımın yanlış bir evlilik yapmasını önledi. Adamın gerçek yüzünü gördük. Allah’ım sana şükürler olsun.

Sinem Adnan ile bana dönerek:

-Figen'ciğim, Adnan'cığim ben İstanbul Hukuktan sınıf arkadaşım Deniz ile akşam sizden ayrıldıktan sonra konuştum. Olayı anlattım. "Bodrum'da tatildeyim. Arabana atla, gel. Hem tatil yaparız birlikte, hem de o çevreden biraz uzaklaşmak sana iyi gelecektir." dedi. Kahvaltı sonra yola çıkmamın bir mahsuru var mı?

- Ne mahsuru olacak canım, biz de İstanbul'a beraber dönelim, açılırsın diye düşünmüştük. Madem Deniz'e söz vermişsin Bodrum'a git. Birkaç gün kafa dinle.

Sinem'i Bodrum'a yolcu ettik, Zahide Teyze bizi bırakmadı. Zeytinyağlı dolma ve sarma yaptığını, birlikte yememizi rica etti. Yemekten sonra kapı çaldı. Kapıyı annesi açtı. Gelen Abidin Bey'di. Abidin Korkmaz'ın eli kolu hediye paketleriyle doluydu. Zahide Teyze adamı içeriye buyur etmedi. Sinem'in bir süre şehirden uzaklaştığını söyledi. Bir koli içinde nişan dolayısıyla alınan hediyelerin hepsini Abidin'e iade etti. Abidin Bey için bu hediyelerin hiçbir kıymeti yoktu. Sadece Sinem ile barışmak amacındaydı. Sinem, hatlı telefonunu kapatmıştı ve kontrollü bir numara satın almıştı. Numarası da sadece annesinde ve bende vardı. "Numaramı ne olursa olsun kimseye vermeyin." diye annesine de, bana da yemin ettirmişti.

Tatilimiz için ayırdığımız süre bitmişti. Ertesi gün akşam uçağıyla İstanbul'a uçtuk. Adnan, İstanbul'a döndüğümüzde babasının rahatsızlığı nedeniyle zor günler geçirdi. Çok şükür kayınbabamın prostat ameliyatı başarılı geçti. Bu arada benim hamileliğim de kesinleşince tamamen doğacak çocuğumuza odaklandık. Bu arada Sinem ile telefonlaşmalarımız da seyrekleşmeye başladı. Hamileliğim biraz problemlili geçti. Kızımız dünyaya geldiğinde artık dünya ile ilişkimiz kesilmiş gibiydi. Hayatımızın mihverinde sadece kızımız Neşe vardı. Hayatımızın neşesi olduğu için ona bu adı uygun görmüştük.

Ertesi yıl Sinem'in onca ısrarına rağmen Antalya'ya gitmedik. Küçük çocukla uzak bir yerde tatil yapmak istemedik. O yıl Çınarcık'ta güzel bir otelde rahat bir tatil geçirdik. Sinem'i davet ettik ama işlerinin yoğunluğu ve annesi Zahide Teyzenin sağlık durumunun kötüye gitmesi nedeniyle o yıl ilk defa birlikte olmadık. Birkaç ay sonra acı bir haber aldık. Sinem'in annesi Zahide Teyze vefat etmişti. Baş sağlığını telefonla dilemek zorunda kaldık. O dönem Neşe rahatsızdı. Sinem de annesini kaybettikten sonra depresyona girmişti. İstanbul'a çağırdık ama gelmek istemedi. Yanında olmadığımız için Adnan da ben de çok üzgündük. Ben çocuğa baktığım için büroya pek uğrayamıyordum. Bütün işler kocamın üstüne yıkılmıştı. Neşe de çabuk hastalanan zayıf nahif bir bebektir.

Neşe üç yaşını bitirene kadar Antalya'ya gitmedik. Eskisi gibi uzun uzun sohbet edemiyorduk. Tam sohbete dalmışken Neşe'nin uykudan uyanması, çığlık çığığa feryadı ile sarsılıyorduk. Özel hayatıyla alakalı soru sormuyordum. Abidin Bey, konusunda derin bir hayal kırıklığı yaşadığını biliyordum. Üstelik

Abidin Bey ile Derya'nın bu tatsız olaydan sekiz ay sonra evlenmeleri de yarasına tuz biber ekmişti. Problem Derya'nın veya Abidin Bey'in evlenmesi değildi. Yeryüzünde erkek bitmiş gibi arkadaşının eski nişanlısı veya eşiyile evlenmek Sinem'e göre hiç de etik değildi. Aynı şekilde dünyada kadın bitmiş gibi eski nişanlısının veya eşinin kız arkadaşıyla evlenen erkekler de Sinem'de tiksinti uyandırıyor. İkisi de farklı kişilerle evlenseydi Sinem üzülmecekti. Bu konuyu telefonda birkaç kez konuşmuştuk. Sonraki konuşmalarınızda özel hayatla ilgili sorular sormamaya azami dikkat göstermişim.

Sinem'i görmeyeli dört yıl olmuştu. Adnan'a:

-Bu yıl Antalya'ya gidelim. Sinem'i çok özledim, dedim.

-Peki, gideriz ama orada çok kalamayız. Azami on gün... Haberin olsun. Babamın rahatsızlığı yüzünden fabrikaya kardeşim tek başına yetişemiyor. Biz tatilden dönelim ki o da bir iki hafta tatil yapsın. Fabrika çok sahipsiz kaldı canım...

-Yaşasın! Kızım da Sinem teyzesini ilk defa görecek. O kadar mutluyum ki!

Tatile çıkacağımız günü ikimiz de iple çekiyorduk. Sinem ile haberleştik. Havaalanına gelip arabasıyla bizi alacaktı. Uçaktan iner inmez gözlerimiz Sinem'i aramaya başlamıştı. Kolay değil, dört yıl boyunca yüz yüze görüşmemiştik. Sadece telefonla haberleşmiştik. Neşe'nin yaramazlıkları, huysuzlukları yüzünden sohbet bir türlü kıvamını bulamamıştı maalesef...

Ah canım arkadaşım oradaydı, Sinem'i görmüştüm işte... Üzerinde kırmızı, kolsuz tişörtü ve lacivert kot pantolonuyla yine muhteşemdi. Uzun siyah saçları biçimli omuzlarına dökülmüştü. İri simsiyah gözleri, o güzel gözlerini gölgeleyen siyah gür kirpikleriyle harika görünüyordu yine... Buğday benizliydi ama güneşin, denizin etkisiyle bronzlaşmıştı. Sinem, model mecmualarından fırlamış mankenlere benziyordu.

Kollarımızı açarak birbirimize doğru özlemle koştuk Türk filmlerindeki gibi ağır çekim değildi bizimki... Hemencecik kucaklaştık, Adnan da Neşe'nin elinden tutmuş, bize doğru gülümseyerek ilerliyordu. Valizlerimizi alarak dışarı çıktık. Sinem'in arabasını gördüm ama yanında uzun boylu, atletik vücutlu, geniş omuzlu, mavi gözlü, sarışın yakışıklı bir adam ve bir de golden cinsi köpek vardı. Adam, açık mavi bir şort ve lacivert çizgili beyaz bir tişört giymişti. Ayaklarındaki lacivert sandaletleri ile tam bir yazlıkçı görüntüsü çiziyordu.

Sinem:

-Tanıştırırım, nişanlım Kenan... Kenan, bunlar da benim can dostlarım Figen ve Adnan... Bu küçük prenseslerinin adı da Neşe...

-A, aşk olsun! Bana hiç söz etmemiştin, dedim.

-Senin haşarı kızının yüzünden anlatma fırsatım olmadı ki! Yerim ben bunu... Annesi, bak şimdiden söylüyorum. Sonra Sinem Teyzesi demedi diye şikâyet etme kimseye!

Sinem'in nişanlısıyla tanıştık. Önceki nişanlısı Abidin Korkmaz gibi tiril tiril bakımlı ve marka giyen, deri ayakkabılı biri değildi. Gayet modern ve rahat giyinmişti. Veteriner olduğunu söyledi. Yanındaki güzel ve bakımlı golden cinsi köpek ikisinin tanışmalarına vesile olmuş. Gülerek anlattılar. Kenan, özel bir barınak açmış, sahipsiz kedi ve köpekleri hem tedavi ediyormuş hem de beslenmelerini kendi kesesinden karşılıyormuş. Veteriner Kliniğinden kazandıklarının çoğunu bu sahipsiz ve hasta hayvanlar için harcıyormuş.

Sinem ile göz göze geldik. Hayatta onun aradığı tek şey merhametti. Parada, malda, mülkte, pırlantalarda gözü yoktu. Hayat arkadaşının merhamet duygusuna sahip, insani değerlere önem veren biri olması en büyük dileğiydi. Bu dileğine de kavuşmanın mutluluğu içindeydi. Neşe, hemen köpeğe sarılmıştı.

-Anne, bak köpek çok tatlı...
Sinem, Neşe'yi kucakladı; öptü.

-Sen de çok tatlısın Neşe'm, meleğim!

-Bu güzel yaratığın adı nedir Kenan Bey?

-Adı Kont Figen Hanım...

-O pek de asılmışız sülaleden...

Mutluluk buydu. Beşimiz pardon köpekle beraber altı can Sinem'in yeni evine doğru yola çıktık. Bundan sonra her yazı beraber geçirmeye karar verdik. İki ay sonra evlenecek olan bu tatlı çiftin nikâh şahitleri de Adnan ile ben olacaktık.

Bahçedeki kamelyanın altında Sinem'in yaptığı eşsiz lezzetteki pandispanyamızı yiyip naneli limonatalarımızı yudumlarırken hepimiz gelecek yazdan söz etmeye başlamıştık. Kızım, çok mutluydu. Neşe'yi Kont'tan ayırmak mümkün değildi. İstanbul'a döner dönmez bahçeli bir ev almaya karar verdik. Neşe için de mecburen bir köpek alacaktık. Yoksa ya Kont'u İstanbul'a götürecektik veya Neşe'yi Antalya'da bırakacaktık. Eski günlerden konuşunca zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştık. Kenan'ı da çok sevmiştik. Bundan sonra bizleri hiçbir güç ayıramayacaktı.

HARİKA UFUK
ADANA
18.07.2014
SAAT: 22.00